

Capitolul 5

Tatăl meu a fost septarhul moștenitor al provinciei Salla de pe coasta de est. Mama mea a fost fiica unui septarh din Glin; s-au întâlnit în cursul unei misiuni diplomatice și unirea lor a fost hărăzită, se spune, din momentul în care privirile li s-au intersectat întâia oară. Primul lor copil a fost fratele meu Stirron, în prezent septarh al Sallei în locul tatălui nostru. Doi ani mai târziu am urmat eu; după mine s-au născut trei fete. Două dintre ele încă trăiesc. Sora cea mai mică a fost ucisă de bandiți din Glin în urmă cu vreo douăzeci de cicluri de lună.

Nu mi-am cunoscut bine tatăl. Pe Borthan, toți suntem străini tuturor, dar un tată este de obicei mai puțin distant comparativ cu ceilalți; nu a fost cazul bătrânului septarh. Între noi a existat un zid de formalități de nepătruns. Adresându-i-ne, foloseam aceleași formulări respectuoase pe care le foloseau și supușii. Zâmbetele i-au fost atât de rare, încât cred că mi le pot aminti pe toate. Cu o singură ocazie – și nu o voi uita niciodată – m-a luat alături de el pe tronul grosolan din lemn înnegrit, lăsându-mă să ating străvechea pernă galbenă și spunându-mi cu drag pe numele de copil; în ziua în care a murit mama mea. În rest, m-a ignorat. Mă temeam de el și îl iubeam, mă ghemuiam, tremurând în spatele pilaștrilor din curte pentru a-l privi împărțind dreptatea, gândindu-mă că, dacă m-ar fi văzut acolo, m-ar fi călcat în picioare, dar în același timp incapabil de a mă priva de priveliștea maiestuoasă a tatălui meu domnind.

Era, în mod ciudat, un individ slab, de statură modestă, atât eu, cât și fratele meu depășindu-l în înălțime încă din adolescență. Dar avea o teribilă putere a voinței care l-a ajutat să depășească orice încercare. Odată, în copilăria mea, am primit la septarhie vizita unui ambasador, un vestic masiv foarte bronzat care în amintirea mea era nu mai scund decât Muntele Kongoroi; probabil era cam cât de înalt și lat sunt eu acum. La vremea ospățului, pe gătlejul ambasadorului a alunecat prea mult vin albastru. Drept urmare, făcându-și curaj, reprezentantul diplomatic a grăit astfel în fața tatălui meu, a familiei și a curtenilor:

— Cineva și-ar arăta puterea oamenilor din Salla, pe care i-ar putea învăța câte ceva despre luptă.

— Este aici unul, replică tatăl meu înfuriat, care probabil nu are nevoie să primească lecții de la nimeni.

— Dă-i voie să se prezinte, zise uriașul vestic ridicându-se și lăsând să-i cadă mantia în lături.

Dar tatăl meu, zâmbind – și acel zâmbet i-a făcut pe curteni să se cutremure –, i-a spus străinului fălos că nu ar fi drept să îl pună la încercare cât timp mintea îi este încețoșată de vin, ceea ce, desigur, l-a iritat pe ambasador mai presus de cuvinte. Muzicanții au intervenit în acel moment pentru a diminua tensiunea, dar supărarea străinului nu s-a domolit și după o oră, când beția îi mai trecuse într-o oarecare măsură, ambasadorul a cerut din nou să fie confruntat cu campionul tatălui meu. Niciun om din Salla, susținea oaspetele nostru, nu era în stare să se măsoare cu puterea lui.

— Eu însumi te voi înfrunta! spuse tatăl meu auzind acestea.

În seara aceea, eu și fratele meu stăteam la capătul mesei lungi, printre femei. Din capătul dinspre tron s-a auzit vocea părintelui nostru, rostind buimăcitorul cuvânt „eu”, urmat, o secundă mai târziu, de șocantul „însumi”.

Acestea erau obscenități pe care Stirron și cu mine le șopteam des, chicotind, la adăpostul întinericului din dormitorul nostru, dar nu ne-am imaginat niciodată că le vom auzi azvârlite de-a lungul sălii de ospete, direct de pe buzele septarhului. În uluirea noastră am avut reacții diferite. Stirron s-a smucit violent, vărsându-și pocalul, și mie mi-a scăpat un chicot strident de rușine și totodată delectare, numai pe jumătate stăpânit, care mi-a atras o corecție imediată din partea unei doamne de onoare. Râsul fusese însă doar masca ororii pe care o trăiam. Nu credeam că tatăl meu cunoștea aceste cuvinte, cu atât mai puțin că le-ar fi putut grăi de față cu o asemenea companie selectă. „Eu însumi te voi înfrunta.” Și în timp ce reverberațiile formelor tabu de adresare încă mă năuceau, tatăl meu înaintă cu iuțeală, lepădându-și mantia, se postă în fața huidumei de ambasador, se încleștară și, prinzându-l de un cot și de o pulpă într-o priză abilă sallană, îl trânti aproape instantaneu pe podeaua lustruită din piatră cenușie. Ambasadorul scoase un urlet teribil, căci un picior îi stătea într-un unghi nefiresc față de șold, și, cuprins de durere și de rușine, începu să lovească, în mod repetat, podeaua cu palma. Probabil că diplomația este practică într-o manieră mai sofisticată în ziua de azi la palatul fratelui meu Stirron.

Septarhul a murit când aveam doisprezece ani și abia începeau să apară primele semne ale maturizării mele. Mă aflam lângă el când și-a găsit sfârșitul. În fiecare an, pentru a scăpa de sezonul ploios din Salla, pleca la vânătoare de șoimi-cu-corn în Câmpiile Pârjolute, chiar în ținutul în care stau eu acum ascuns și aștept. Nu mai mersesem niciodată cu el, aceasta fiind prima ocazie în care îmi era permis să însoțesc grupul de vânători în calitate de tânăr prinț care trebuie să deprindă abilitățile clasei din care face parte. Stirron, ca viitor septarh, avea alte responsabilități de însușit; în absența tatălui nostru, el rămânea

în Capitală ca regent. Expediția formată din aproape douăzeci de vehicule de teren gonea din Cetatea Sallee spre vest, sub un cer mohorât, încărcat de nori grei, prin provincia pustiiată de iarnă și bătută de vânt. Ploile erau nemiloase în acel an, știrbind prețioasa brumă de sol și dezgolind scheletul pietros al provinciei noastre. Pretutindeni, fermierii reparau șanțurile de scurgere și digurile, dar fără niciun folos; vedeam râurile curgând, umflate cu bogăția brun-gălbuie, pierdută, a Sallee, și îmi venea să plâng la gândul comorii vărsate în mare. La intrarea în Salla de Vest, drumul se îngusta și începea să urce pe versanții lanțului muntos Huishtor și nu după mult timp ne aflam într-un ținut mai uscat și mai rece, unde cerurile vărsau zăpadă în locul ploii și copacii erau biete mănunchiuri de ramuri uscate pe albul orbitor. Am mers tot mai sus în Huishtori, urmând drumul spre Kongoroi. Pe măsură ce înaintam, oameni din popor ne ieșeau în drum pentru a-i ura bun venit septarhului. Munții dezgoliți se înălțau ca niște colți violeți, sfâșiind cerul cenușiu, și până și în mașinile noastre ne zgribuleam, cu toate că pitorescul acestui loc tumultuos nu dădea răgaz minții să perceapă disconfortul. Aici, paravane masive de rocă plată, roșiatică, flancau drumul accidentat și aproape nu se vedea urmă de pământ, nici copaci și arbuști, cu excepția locurilor mai ferite. Puteam vedea în spatele nostru întreaga Salla, întocmai ca pe hartă, albeața sectoarelor de vest, neorânduiala întunecată a populatului țărm estic, totul micșorat, ireal. Nu mai fusesem niciodată atât de departe de casă. Cu toate că pătrusesem mult în ținutul muntos, cum ar veni la jumătatea drumului dintre cer și mare, piscurile interioare ale Huishtorilor se înălțau încă înaintea noastră și în ochii mei formau un impenetrabil zid de stâncă ce îmbrățișa continentul de la nord la sud. Vârfurile lor înzăpezite țâșneau zimțuit din semețul

parapet neîntrerupt de piatră dezgolită; trebuia oare să trecem peste el sau se găsea vreun drum care să-l traverseze? Auzisem de Poarta Sallei și că drumul nostru ducea spre ea, dar în acele momente poarta părea să fie mai mult un mit decât o certitudine.

Am tot călătorit, mai sus și mai sus, până când generatoarele mașinilor noastre au început să găfâie în aerul înghețat și am fost nevoiți să oprim periodic pentru a dezgheța conductorii, iar capetele ne vâjâiau din cauza lipsei de oxigen. Am poposit în fiecare noapte la câte una dintre taberele special amenajate pentru găzduirea septarhilor în cursul unei călătorii, dar condițiile erau departe de a fi regale și la una dintre ele, unde slujitorii pieriseră, cu câteva săptămâni înainte, în timpul unei avalanșe, a trebuit să dezăpezim drumul pentru a putea intra. Deși toți membrii expediției făceau parte din aristocrație, au pus mâna pe lopeți și au săpat, în afară de septarh, pentru care munca fizică ar fi fost considerată imorală. Fiind unul dintre cei mai mari și mai puternici bărbați, eu am săpat mai vârtos decât oricine și pentru că eram tânăr și pripit m-am forțat dincolo de puterile mele, prăbușindu-mă cu lopata în mână și zăcând pe jumătate mort în zăpadă mai mult de o oră înainte de a fi descoperit. Tatăl meu m-a vizitat în timp ce eram îngrijit, arborând unul dintre rarele lui zâmbete; pe moment l-am interpretat ca fiind un gest afectuos, care a contribuit la accelerarea recuperării mele, dar ulterior am realizat că fusese mai degrabă un semn al disprețului.

Acel zâmbet m-a sprijinit pe parcursul a cât mai rămăsesse din ascensiunea Huishtorilor. Nu am mai fost neliniștit în legătură cu traversarea munților, căci știam că se va întâmpla și că de partea cealaltă eu și cu tata meu vom vâna șoimul-cu-corn în Șesurile Pârjolite, aventurându-ne împreună, păzindu-ne reciproc de primejdii și colaborând la urmărirea și vânarea prăzii, apropiindu-ne așa

cum nu ne-a fost dat să fim în copilăria mea. Am vorbit într-o noapte despre speranțele mele cu fratele meu liant Noim Condorit, care călătorea împreună cu mine în mașină și care era singura persoană din întregul univers căreia i-aș fi putut spune astfel de lucruri.

— Unul speră să fie ales în suita personală de vânatoare a septarhului, i-am spus. Are motiv să creadă că va fi ales. Și că se va pune capăt distanței dintre tată și fiu.

— Visezi, răspunse Noim Condorit. Trăiești în lumea imaginației.

— Unul ar prefera încurajări mai optimiste din partea fratelui-liant al unuia.

Noim a fost întotdeauna pesimist; m-am resemnat cu atitudinea lui negativistă în timp ce număram zilele ce ne despărțeau de Poarta Sallei. Când într-un final am ajuns, am descoperit că nu eram pregătit pentru splendoarea locurilor. Întreaga dimineață și o parte din după-amiază am urcat pe poteca abruptă la treizeci de grade de pe creasta lată a Muntelui Kongoroi, vălurită de umbra marelui pisc dublu. Îmi părea că Kongoroiul ar trona deasupra noastră chiar de ar fi să urcăm la nesfârșit. Apoi convoiul a cotit spre stânga, mașină după mașină dispărând după un zid de zăpadă de pe marginea drumului, și când a venit rândul nostru am putut contempla o priveliște uimitoare: o falie imensă despărțea peretele montan, de parcă o mână cosmică smulsese un colț al Kongoroiului. Lumina soarelui țâșnea din trecătoare într-o cascadă strălucitoare. Aceasta era Poarta Sallei, miraculoasa trecătoare prin care strămoșii noștri au pătruns pentru întâia oară în provincie, în urmă cu multe secole, după pelerinajul prin Câmpiile Pârjolute. Ne-am avântat prin ea cu entuziasm, câte două sau chiar trei mașini una lângă alta, peste zăpada întărită, și înainte să înnoptăm am putut întrezări

splendoarea stranie a Câmpiilor Pârjolite întinzându-se uimitor în fața noastră.

În cursul zilelor următoare am coborât pe serpentinele versantului vestic al Kongoroului, avansând într-un ritm ridicol de lent de-a lungul unui drum destul de îngust, ce lăsa puțin spațiu pentru orice fel de manevră; o cât de mică eroare de conducere, și mașina s-ar fi răsturnat în abis. Nu exista zăpadă pe această parte a muntelui și stânca, bătută de soare, avea o alură apăsătoare, care îți amorțea simțurile. Cu excepția rocilor, înaintea noastră era numai pământ roșiatic. Am pătruns apoi în deșert, părăsind iarna și intrând într-o lume sufocantă, unde fiecare respirație ardea plămânii, unde vânturi uscate ridicau nisipul în nori groși și unde bestii ciudate, diforme, fugeau speriate din fața convoiului nostru. Abia în a șasea zi am ajuns la terenul de vânătoare, o zonă cu povârnișuri sălbatice aflată mult sub nivelul mării. Acum sunt la mai puțin de o oră de condus de acel loc. Aici își au cuiburile șoimii-cu-corn; întreaga zi colindă deasupra câmpiilor toride, căutând hrană, iar la asfințit se întorc, prăvălindu-se asupra pământului în spirale nefirești, pentru a reveni în vizuinile lor de nepătruns.

La împărțirea pe grupuri, eu am fost unul dintre cei treisprezece aleși să facă parte din escorta septarhului.

— Unul îți împărtășește bucuria, mi-a spus Noim cu solemnitate, amândoi având ochii înlăcrimați, fiindcă știa cât de mult sufeream din cauza atitudinii distante a tatălui nostru.

În zori, cele nouă grupuri de vânătoare au pornit în nouă direcții diferite.

Să prinzi șoimul-cu-corn în vecinătatea cuibului e socotit a fi rușinos. Când se întoarce la cuib, pasărea este de obicei încărcată cu hrană pentru pui, fiind astfel mai vulnerabilă, mai puțin agilă, lipsită de grația și de puterea

caracteristice. Să ucizi unul în timp ce planează împovărat nu e cine știe ce ispravă și doar un dezvoltător-de-sine laș ar încerca așa ceva. (*Dezvoltător-de-sine!* Iată cum și propriul meu stilou mă ridiculizează! Eu, care mi-am dezvoltat mai mult sine decât zece oameni de pe Borthan, încă folosesc în subconștient termenul cu sens peiorativ. Dar să lăsăm lucrurile așa cum sunt.) Ceea ce vreau să spun este că virtutea vânătorii constă în pericolul și dificultatea hăituirii prăzii, nu în dobândirea trofeului, așa că noi vânam șoimul-cu-corn pentru a ne măsura abilitățile, nu pentru carnea-i dezgustătoare.

Așadar, vânătorii se aventurează în zonele joase, unde soarele are un efect devastator chiar și iarna, unde nu sunt copaci care să te umbrească sau pâraie care să-ți ostoiască setea. Se împrăștie, un om aici, doi dincolo, postându-se în acea întindere stearpă de sol roșcat, oferindu-se ca pradă șoimilor. Pasărea plutește la altitudini nemăsurate, înălțându-se atât de sus, încât nu se poate vedea decât ca o mică zgârietură neagră pe bolta strălucitoare a cerului; doar cei mai ageri ochi pot observa una, cu toate că lungimea aripilor este de două ori cât înălțimea unui om. Din sfera lui măreață, șoimul scrutează deșertul pentru a găsi animale nesăbuite. Nimic, oricât de mic ar fi, nu scapă ochilor lui sticloși; și când descoperă o pradă bună, coboară prin aerul clocotitor, apoi planează la înălțimea unei case. Este momentul în care își începe zborul ucigător, lansându-se într-o serie de cercuri sălbatice, țeșând un nod letal în jurul victimei care nu bănuiește încă nimic. Prima tură poate acoperi jumătate din suprafața unei provincii, dar fiecare circuit devine din ce în ce mai strâns în timp ce accelerația crește, până când șoimul se transformă într-un înfiorător angrenaj al morții care se năpustește furtunos de la orizont cu o viteză de coșmar. Acum prada află adevărul, însă nu

pentru mult timp: freamătul aripilor puternice, şuieratul siluetei zvelte și robuste, despicând aerul fierbinte, vâscos, apoi lancea lungă, mortală ce se ițește din fruntea osoasă a păsării își nimerește ținta și victima cade, înfășurată în aripile negre ce fâlfâie. Vânătorul speră să doboare șoimul-cu-corn în timp ce patrulează, aproape la limita vederii umane; poartă o armă cu bătaie lungă și testul constă în țintirea și calcularea intersecției traiectoriilor la distanțe mari. Pericolul din timpul vânătorii este că nu știi niciodată dacă ești vânat sau vânător, deoarece un șoim-cu-corn nu poate fi văzut până în momentul în care lovește ucigător.

Așa că am pornit la drum. Și am așteptat din zori până la amiază. Soarele și-a manifestat puterea asupra pielii mele, al cărei bronz dispăruse odată cu iarna, atât cât am îndrăznit să expun vederii; eram îmbrăcat din cap până-n picioare în haine de vânătoare din piele fină stacojie, în care mă încinsesem. Am sorbit din bidonul cu apă nu mai mult decât era necesar pentru supraviețuire, imaginându-mi cum camarazii stau cu ochii pe mine, și mi-am dorit să nu arăt vreo slăbiciune. Eram ordonați în două hexagoane, iar tatăl meu stătea singur între cele două grupuri. Norocul a făcut să fiu pus în colțul cel mai apropiat de el al hexagonului, dar între noi era o distanță mai mare decât bătaia unei sulițe, astfel încât toată dimineața septarhul și cu mine nu am schimbat nici măcar o vorbă. Stătea bine înfipt în picioare, scrutând cerurile, cu arma pregătită. Nu l-am văzut să bea în timpul pânzei. Și eu am studiat cerul până când ochii au început să mă doară, până am simțit două fuioare încinse de lumină forându-mi prin creier și ciocnindu-se ritmic de peretele din spatele craniului meu. Nu doar o dată mi s-a părut că am văzut o așchie neagră, conturul unui șoim-cu-corn purtat de vânt în înălțimi, și într-una dintre împrejurări, transpirat, grăbit, am fost la un pas să ridic arma spre

el, gest care m-ar fi făcut de rușine, fiindcă nu trebuie să tragi până când nu a fost stabilită prioritatea reperării prăzii prin strigarea revendicării. Nu am tras și după ce am clipit și am deschis ochii din nou nu mai era nimic pe cer. Șoimii-cu-corn erau în altă parte în acea dimineață.

La amiază, tatăl meu a dat un semnal și ne-am împreștiat pe câmpie, păstrând însă formația. Poate că șoimii ne vedeau prea grupați și păstrau distanța. Noua mea poziție se afla în vârful unei movile joase de pământ, aproape de forma unui sân de femeie, și în timp ce mă instalam m-a cuprins frica. Mi se părea că sunt teribil de expus și în pericol iminent să fiu atacat de un șoim. Pe măsură ce frica îmi pătrundea tot mai adânc în suflet, eram convins că o pasăre se rotea chiar atunci pe deasupra mea și că în orice moment lancea ei îmi va străpunge rinichii în timp ce mă holbam prostește la cerul oțelit. Presentimentul a devenit atât de puternic, încât a trebuit să fac eforturi pentru a rămâne pe poziție; tremuram, aruncam peste umăr ocheade îngrijorate, strângeam în mână patul puștii spre liniștea mea și îmi încordam auzul pentru a percepe apropierea inamicului, sperând să mă pot răsuci și să trag înainte de a fi străpuns. Îmi reproșam cu severitate această lașitate și mulțumeam pentru faptul că Stirron fusese născut înaintea mea, căci cu siguranță eu nu eram demn de succesivitatea la septarhie. Mi-am amintit că de trei ani nu mai fusese ucis un vânător în acest mod. Mă întrebam dacă e posibil să mor atât de tânăr, la prima mea vânătoare, când erau atâția alții, ca tatăl meu, care vânaseră timp de treizeci de sezoane și rămăseseră nevătămați. Voiam să știu de ce simțeam această teamă copleșitoare când toți învățătorii mei s-au spetit pentru a mă învăța că sinele este un vid și preocuparea pentru propria persoană un păcat imoral. Oare tatăl meu nu era în aceeași primejdie pe câmpia dogorită de soare? Și nu avea el cu mult mai multe de pierdut decât mine, fiind un septarh, un prim septarh, eu nefiind decât un copil?

În acest fel am îndepărtat frica din sufletul meu descurajat și am cercetat cerul fără a fi preocupat de lancea care putea fi îndreptată spre spatele meu și în doar câteva minute neliniștea de mai înainte îmi părea deja o absurditate. Aș fi stat acolo zile întregi, dacă era nevoie, neînfricat. Am primit numaidecât și recompensa pentru triumful împotriva sinelui: pe fundalul licăririi insuportabile a cerului am deslușit o siluetă întunecată care plana. De această dată nu a mai fost o iluzie, căci ochii mei tineri distinseseră cornul și aripile. Îl văzuseră oare și ceilalți? Eram liber să îmi încerc puterile cu pasărea? Dacă aș fi răpus-o, m-ar fi felicitat septarhul și mi-ar fi spus că sunt fiul lui preferat? Din partea celorlalți vânători nu răzbătea decât tăcere.

— Se revendică prada! am strigat bucuros și mi-am ridicat arma, privind prin cătare și amintindu-mi ceea ce fusesem învățat, să las subconștientul să calculeze, să ochesc și să trag într-un impuls rapid înainte ca intelectul, cuprins de îndoială, să distrugă autoritatea intuiției.

Chiar înainte să lansez săgeata în înălțimi, s-a auzit un strigăt înfiorător din stânga mea și am tras fără să mai ochesc, întorcându-mă în același timp către locul tatei pe care-l vedeam doar pe jumătate sub corpul fluturând nebunește al altui șoim ce-l împunsese de la șira spinării până în abdomen. În aerul din jurul lor plutea un nor de nisip însângerat stârnit de loviturile furioase ale aripilor monstrului; pasărea se căznea să-și ia zborul, dar un șoim-cu-corn nu poate ridica greutatea unui om, cu toate că asta nu îi împiedică să ne atace. Am fugit pentru a-l ajuta pe septarh. Încă striga și i-am văzut mâinile încercând să prindă grumazul uscățiv al șoimului, însă de data asta strigătele erau mai stinse, pe un ton bolborosit, și când am ajuns la locul faptei – am fost primul care a ajuns – zăcea întins și mut, cu pasărea încă înfiptă în el care-i acoperea corpul ca o mantie neagră. Aveam sabia scoasă din teacă; am retezat gâtul șoimului-cu-corn de parcă era o bucată de furtun, am împins leșul cu piciorul și am început să

răsucesc disperat capul demonic atașat atât de înfiorător de spatele septarhului. Între timp au venit și ceilalți; m-au tras în lături; cineva m-a înșfăcat de umeri și m-a scuturat până ce mi-a trecut isteria. Când m-am întors spre ei au strâns rândurile pentru a nu mă lăsa să văd cadavrul tatei mele și apoi, spre uimirea mea, au îngenuncheat în fața mea pentru a-și prezenta omagiul.

Dar evident că nu eu, ci Stirron a devenit septarh în Salla. Încoronarea sa a fost un eveniment grandios, căci, deși era tânăr, avea să devină septarhul principal al provinciei. Ceilalți șase septarhi ai Sallee au venit în Capitală – era singura ocazie care îi găsea vreodată pe toți în același timp, în același oraș – și pentru o perioadă s-au ținut ospețe, s-au fluturat steaguri și s-a sunat din trâmbițe. Stirron era în mijlocul tuturor festivităților, iar eu la frontieră, așa era tradiția, dar mă simțeam mai degrabă ca un grăjdar decât ca un prinț. Odată urcat pe tron, Stirron mi-a oferit titluri, domenii și influență, însă nu se aștepta cu adevărat ca eu să accept, așa că nu am făcut-o. Frații mai mici ai septarhului făceau bine să nu se amestece în conducerea provinciei, doar în cazul în care septarhul era mai slab de înger, altfel prezența lor la Curte nu era dorită. Nu avusesem în viață niciun unchi din partea tatălui și nu mă interesa dacă fiii lui Stirron aveau să spună același lucru; așadar, după ce perioada de doliu s-a încheiat, am părăsit degrabă Salla.

* * *

M-am dus în Glin, locul de baștină al mamei mele. Însă acolo lucrurile n-au mers bine pentru mine și după câțiva ani m-am mutat în călduroasa provincie Manneran, unde m-am căsătorit și mi s-au născut copiii. Aici am devenit prinț cu adevărat, nu doar cu numele. Am trăit bine și fericit până când a început vremea schimbării.